

.....
(oznaczenie prokuratury)
Sygn. akt VI Ds. 12/08

POSTANOWIENIE
o umorzeniu śledztwa

Dnia 24 listopada 2008 roku

I. J. – prokurator
Prokuratury Okręgowej w Łodzi
(imię, nazwisko i stanowisko)

po zapoznaniu się z aktami sprawy VI Ds. 12/08

o czyn z art. 265 § 1 kk w zw. z art. 266 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 **kpk** oraz art. 322 § 1, 2, 3 oraz 323 § 1 **kpk**

p o s t a n o w i ł a

umorzyć śledztwo: w sprawie mającego miejsce w okresie od grudnia 2006 roku do 18 kwietnia 2007 roku w Warszawie, wielokrotnego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, ujawnienia przez funkcjonariuszy publicznych tajemnicy państwowej oraz tajemnicy służbowej, w trakcie odbywających się, pod przewodnictwem ówczesnego Prezesa Rady Ministrów – J. K., spotkań szefów Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Komendanta Głównego Policji, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Prokuratora Krajowego,

tj. o czyn z art. 265 § 1 kk w zw. z art. 266 § 2 kk w zw. z art. 12 kk – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa

UZASADNIENIE

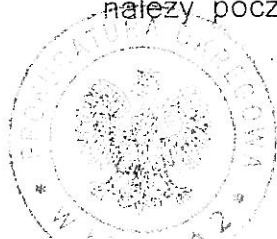
Wydział VI do Spraw Przeszeczności Gospodarczej Prokuratury Okręgowej w Łodzi prowadzi za numerem V Ds. 21/07 postępowania w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego – Delegatury w Katowicach w dniu 25 kwietnia 2007 roku w Siemianowicach Śląskich w toku wykonywania czynności procesowych zatrzymania Barbary Blidy, to jest o czyn z art. 231 § 1 kk i art. 155 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz przeciwko G. S., podejrzanemu o czyn z art. 231 § 1 kk.

Postanowieniem z dnia 19 marca 2008 roku z akt przedmiotowego śledztwa wyłączono materiał dowodowy w zakresie mającego miejsce w okresie od grudnia 2006 roku do kwietnia 2007 roku w Warszawie, wielokrotnego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, ujawnienia przez funkcjonariuszy publicznych tajemnicy państwowej oraz tajemnicy służbowej, w trakcie odbywających się pod przewodnictwem ówczesnego Prezesa Rady Ministrów – J. K. spotkań szefów Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Komendanta Głównego Policji, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Prokuratora Krajowego, tj. o czyn z art. 265 § 1 kk w zw. z art. 266 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w dniu 26 maja 2008 roku wszczynając śledztwo w tej sprawie.

Niezależnie od tego w dniu 30 czerwca 2008 roku do tut. jednostki wpłynęło pismo adw. S. M. z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie ujawnienia przez Z. i Z. i B. S. tajemnicy śledztwa, prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Katowicach za numerem V Ds. 25/06 podczas nieformalnego spotkania, jakie odbyło się z udziałem Prezesa Rady Ministrów. Wobec tożsamości przedmiotu sprawy, doniesienie owo włączono w poczet postępowania VI Ds. 12/08.

Dalsza część uzasadnienia znajduje się w Kancelarii Tajnej Prokuratury Okręgowej w Łodzi, zarejestrowana za numerem (...)

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pierwszej kolejności należy poczynić rozważania nad znamionami występku scharakteryzowanych w

Za zgodność świadczy
REFERENDARZ

przepisach 265 § 1 i 266 § 2 kk, których przedmiotem jest ochrona informacji przed ich bezprawnym ujawnieniem, uzyskaniem lub wykorzystaniem.

Dla bytu przestępstwa opisanego w art. 266 § 1 kk niezbędnym jest, by jego potencjalny sprawca, ujawniał lub wbrew przepisom ustawy wykorzystywał informacje stanowiące tajemnicę państwową.

Wobec tego, że pojęcie „tajemnicy państwowej” nie zostało określone przez ustawodawcę w Kodeksie Karnym, dla ustalenia istoty tegoż przestępstwa podstawowe znaczenie ma definicja zawarta w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 roku o ochronie informacji niejawnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 196, poz. 1631 z 2005 roku), wedle której terminem tym określamy dane zawarte w wykazie rodzajów informacji, stanowiącym załącznik numer 1 do tegoż aktu prawnego, których nieuprawnione ujawnienie może spowodować istotne zagrożenie dla podstawowych interesów Rzeczypospolitej Polskiej dotyczących porządku publicznego, obronności, bezpieczeństwa, stosunków międzynarodowych lub gospodarczych państwa. Wiadomości te oznaczane są klauzulami „ściśle tajne”, bądź „tajne” i podlegają enumeratywnemu wymienieniu we wzmiankowanym załączniku. Wobec tego, że ich zakres jest bardzo rozległy, dla potrzeb niniejszego postępowania warto zwrócić uwagę, że wśród tego typu informacji znajdują się m. in.:

- szczegółowe dane dotyczące organizacji, form i metod pracy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a także kierunki jej pracy operacyjnej i zainteresowań,
- szczegółowa struktura organizacyjna oraz etatowa jednostek i komórek organizacyjnych wykonujących czynności operacyjno-rozpoznawcze we wskazanej powyżej służbie, a także systemy ewidencji danych o funkcjonariuszach tej jednostki i jej komórek organizacyjnych,
- dane identyfikujące lub mogące doprowadzić do identyfikacji funkcjonariuszy wspomnianej służby, realizujących czynności operacyjno-rozpoznawcze lub osób nie będących funkcjonariuszami, lecz udzielających pomocy tym służbom w zakresie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych,
- informacje dotyczące prowadzonych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego kontroli operacyjnej, niejawnego nabycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa ulegających przepadkowi, albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymś obrót są zabronione, a także przyjęcia lub wręczenia

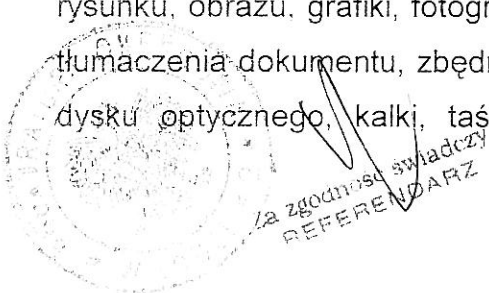

Za zgodność świadczy
REFERENDARZ

korzyści majątkowej oraz niejawnego nadzorowania, wytwarzania, przemieszczania, przechowywania i obrotu przedmiotami przestępstwa,

- informacje dotyczące planowanych, wykonywanych i zrealizowanych czynności operacyjno-rozpoznawczych przez wskazane służby oraz informacje i przedmioty uzyskane w wyniku tych czynności, które pozwalają na identyfikację osób udzielających im pomocy w zakresie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych,
- wskazane powyżej informacje, będące w posiadaniu organów, służb i instytucji państwowych, innych aniżeli Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, uprawnionych na podstawie ustaw do wykonywania czynności operacyjno – rozpoznawczych, związane z działalnością tych organów, służb lub instytucji,
- dane identyfikujące lub mogące doprowadzić do identyfikacji świadków koronnych i osób dla nich najbliższych oraz świadków, o których mowa w art. 184 k.p.k.,
- informacje dotyczące dokumentów uniemożliwiających ustalenie danych identyfikujących funkcjonariuszy lub pracowników organów, służb i instytucji państwowych uprawnionych do wykonania czynności operacyjno-rozpoznawczych lub środków, którymi posługują się przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, bądź osoby udzielające organom, służbom i instytucjom państwowym uprawnionym do wykonywania czynności operacyjno - rozpoznawczych pomocy przy wykonywaniu tych czynności,
- szczegółowe informacje dotyczące planowanych, wykonywanych i zrealizowanych czynności dochodzeniowo – śledczych, jeżeli ujawnienie tych informacji mogłoby stanowić przeszkodę dla prawidłowego toku postępowania karnego.

Informacja stanowiąca tajemnicę państwową może być utrwalona w jakimkolwiek sposób za pomocą mowy, pisma, obrazu, rysunku, znaku, dźwięku. *(Komentarz do kodeksu karnego, Część szczególna, tom II, praca zbiorowa, Zakamycze 2006 wyd. II)*. Mogą ją zatem zawierać tak dokumenty, jak i inne materiały. Przy czym zgodnie z art. 2 pkt 5, cytowanej na wstępie ustawy, dokumentem jest każda utrwalona informacja niejawna, w szczególności na piśmie, mikrofilmach, negatywach i fotografiach, nośnikach do zapisów informacji w postaci cyfrowej i na taśmach elektromagnetycznych, także w formie mapy, wykresu, rysunku, obrazu, grafiki, fotografii, broszury, książki, kopii, odpisu, wypisu, wyciągu i tłumaczenia dokumentu, zbędnego lub wadliwego wydruku, odbitki, kliszy, matrycy i dysku optycznego, kalki, taśmy atramentowej, jak również informacja niejawna

utrwalona na elektronicznych nośnikach danych. Materiałem zaś jest dokument, jak też chroniony jako informacja niejawna przedmiot lub dowolna jego część, a zwłaszcza urządzenie, wyposażenie lub broń wyprodukowana albo będąca w trakcie produkcji, a także składnik użyty do ich wytworzenia.

Nie ma natomiast charakteru tajemnicy państwowej informacja powszechnie znana, zwłaszcza zamieszczona w środkach masowego komunikowania, a tym bardziej dostępna nieograniczonemu kręgowi osób.

Przestępstwo ujawnienia tajemnicy państwowej ma charakter indywidualny. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 2 cytowanej ustawy o ochronie informacji niejawnych, przepisy tegoż aktu prawnego mają zastosowanie w szczególności do szeroko rozumianych organów władzy publicznej, a w tym organów administracji rządowej, sądów i trybunałów, organów kontroli państwowej i ochrony prawa i innych państwowych osób prawnych. (art. 1 ust. 2 pkt 1 c, e, f, pkt 4)

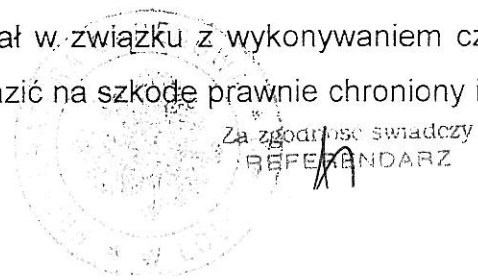
Znamiona tego czynu mogą zostać zrealizowane w dwojaki sposób: poprzez ujawnienie informacji stanowiących tajemnicę państwową lub jej wykorzystanie wbrew przepisom ustawy.

Pod pojęciem pierwszej sytuacji należy rozumieć wszelkie zachowanie, które powoduje, iż inna osoba zapoznaje się z treścią tajemnicy państwowej w sposób umożliwiający jej zrozumienie sensu wiadomości. Przy czym oczywiście nie zostaną spełnione znamiona tegoż przestępstwa w przypadku podzielenia się tego rodzaju wiedzą z osobami uprawnionymi lub upoważnionymi do zapoznania się z tą tajemnicą.

Do bezprawnego wykorzystania informacji stanowiących tajemnicę państwową dochodzi zaś w sytuacji, gdy wszelkie działania podejmowane przez sprawcę, dla których znajomość informacji stanowiących tajemnicę państwową stanowiła podstawowy impuls ich podjęcia, a które nakierowane są na uzyskanie określonej korzyści dla sprawcy lub innej osoby fizycznej czy prawnej. (*Komentarz do kodeksu karnego, Część szczególna, tom II, praca zbiorowa, Zakamycze 2006 wyd. II*)

Dla bytu zaś przestępstwa opisanego w art. 266 § 2 kk niezbędnym jest, by jego ewentualny, domniemany sprawca, którym może być jedynie funkcjonariusz publiczny, ujawnił osobie nieuprawnionej informację stanowiącą tajemnicę służbową lub informację, którą uzyskał w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a której ujawnienie może narazić na szkodę prawnie chroniony interes.

Za zgodność świadczy
REFERENDARZ

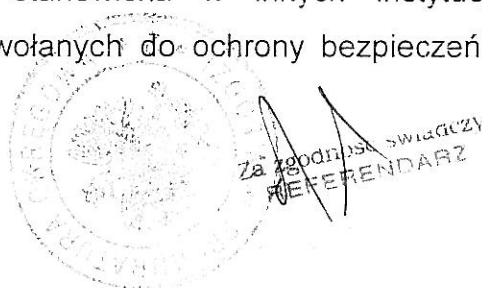

Pod pojęciem „tajemnicy służbowej”, zdefiniowanej w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 roku o ochronie informacji niejawnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 196, poz. 1631 z 2005 roku) rozumie się informację niejawną, nie będącą tajemnicą państwową, uzyskaną w związku z czynnościami służbowymi albo wykonywaniem prac zleconych, której ujawnienie mogłoby narazić na szkodę interes państwa, interes publiczny lub prawnie chroniony interes obywateli albo interes jednostki organizacyjnej. Dobrem prawnym, stojącym u podstaw ochrony tego rodzaju tajemnicy, są więc zarówno interesy indywidualne, jak też szeroko rozumiany interes publiczny, a także interes jednostki organizacyjnej, z którą współpracuje lub w której jest zatrudniony depozytariusz tajemnicy służbowej. Definicja ta, z racji materialnego charakteru, powoduje iż nie ma znaczenia, czy w sensie administracyjnym określone dokumentowi, bądź materiałowi nadano formalną klauzulę poufności, czy też nie. (*Komentarz do Kodeksu Karnego, praca zbiorowa, Zakamycze 2006, wyd. II*)

Drugim rodzajem informacji objętych przedmiotem ochrony są te, „które zostały uzyskane w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a których ujawnienie może narazić na szkodę prawnie chroniony interes”. Wobec tego, że Kodeks Karny nie precyzuje, jakiego typu interesy mogą przemawiać za utajnieniem określonych informacji, wskazanie na ich prawną ochronę wymaga powołania się na konkretne normy prawne, także o charakterze konstytucyjnym, z których można wywieść zabezpieczenie tego rodzaju.

Przestępstwo opisane w analizowanym przepisie może zostać popełnione wyłącznie z winy umyślnej, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym, i w przypadku, gdy ujawnienie penalizowanych informacji, stwarza choćby potencjalne zagrożenie dla prawnie chronionego interesu publicznego lub prywatnego. Jest to więc rodzaj występku z formalnego narażenia. (*Andrzej Marek, Kodeks karny, Komentarz, LEX 2007, wyd. IV*)

Podmiotem wskazanego czynu, jak podniesiono na wstępie rozważań, mogą być li tylko funkcjonariusze publiczni w rozumieniu art. 115 § 13 kk, do grona których, zgodnie z pkt 3, 5, 6 i 7 przywoływanego przepisu, zalicza się również osoby będące pracownikami administracji rządowej i innego organu państwowego, osoby zajmujące kierownicze stanowiska w innych instytucjach państwowych, funkcjonariuszy organów powołanych do ochrony bezpieczeństwa publicznego oraz prokuratorów,

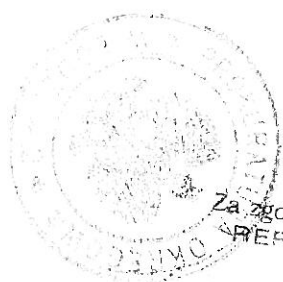

pod warunkiem że ciąży na nich obowiązek zachowania informacji w tajemnicy lub też zakaz jej wykorzystania.

Dalsza część uzasadnienia znajduje się w Kancelarii Tajnej Prokuratury Okręgowej w Łodzi, zarejestrowana za numerem (...)

Prokurator
Prokuratury Okręgowej w Łodzi
I. J.

Za zgodność świadczy
REFERENDARZ

Pouczenie:

1. Stronom procesowym przysługuje prawo przejrzenia akt sprawy i złożenia zażalenia na powyższe postanowienie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1 kpk, art. 325a kpk oraz 465 § 2 kpk).

Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności bądź przeprowadzenia wskazanych czynności (art. 330 § 1 kpk).

Jezeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia wyda ponownie postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa – dochodzenia*) lub o jego umorzeniu. Pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 kpk może w takim przypadku wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o postanowieniu (art. 330 § 2 kpk, art. 55 § 1 kpk). Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk.

Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk).

2. Na postanowienie co do dowodów rzeczowych zażalenie przysługuje stronom oraz osobie, od której odebrano przedmioty lub która zgłosiła do nich roszczenie (art. 323 § 2 kpk).

3. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2, art. 460 kpk).

Zarządzenie:

1. Stosownie do art. 100 § 2, 140, 306 § 1 i 325a*) kpk odpis postanowienia doręczyć:

1) podejrzanemu(ej) k**)

2) obrońcy podejrzanego(ej)*) k**)

3) pokrzywdzonemu:

4) pełnomocnikowi pokrzywdzonego(ej)*) k**)

2. Przesłać nakaz zwolnienia do*)

3. O uchyleniu środka zapobiegawczego zawiadomić*)

(określić jego rodzaj)

4. Stosownie do art. 305 § 4 kpk zawiadomić podmiot składający zawiadomienie o przestępstwie, jeżeli nie jest pokrzywdzonym **adw. S r** **M.**

5. Po uprawomocnieniu się postanowienia:

- na zasadzie art. 21 § 1 kpk zawiadomić o umorzeniu śledztwa - dochodzenia*)

- zawiadomić o uchyleniu postanowienia o zabezpieczeniu.....

któremu przekazano to postanowienie do wykonania*)

Prokurator
Prokuratury Okręgowej w Łodzi

I. **J.**

(data i podpis prokuratora)